C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Jorinda a Joringel.pdb

PDB Name: Jorinda a Joringel
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.7.2002
Modification Date: 28.7.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jorinda a Joringel

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj http://www.pohadky.org/index.html

Uprostřed hlubokého lesa stál zámek, ve které nebydlil nikdo jiný, než jedna stará žena, která však byla arcičarodějnice. Ve dne se zjevovala jako kočka či sova, ale v noci na sebe brala zase svoji lidskou podobu. Vládla uměním lákat k sobě zvěř a ptáky, ty pak vařila a pekla. Když člověk na sto kroků k zámku přišel, kouzlo ho na místě znehybnilo a musel tak dlouho tam stát, dokud ho ona nepropustila. Byla-li to ale krásná panna, kdo v jejich osidlech uvíznul, tu proměnila ji v ptáka, dala jej do klece a do své komnaty zanesla. Měla tam už sedm tisíc klecí s vzácnými ptáky.

Žila byla panna a ta se Jorinda jmenovala, byla krásnější než jiné dívky. Jorinda byla zaslíbena hochovi, který se Joringel jmenoval. Zrovna svatbu slavili a měli velkou radost jeden z druhého, tedy chtěli si důvěrně chvíli spolu popovídat, a tak se vydali na procházku do lesa.

"Dej pozor", řekl Joringel: "ať nikdy do blízkosti zámku nepřijdeš."

Byl krásný podvečer, slunce prosvítilo mezi kmeny stromu v tmavě zelené hradbě lesa, avšak na jednom starém dubu žalostně zpívala hrdlička. Jorinda plakala, Joringel plakal, oba byli tím zpěvem tak dojati a zdrceni, jako by každou chvíli umříti měli. A tak si pozdě všimnuli, že zabloudili, a najednou nevěděli kudy vede cesta domů. Slunce už napůl zapadlo za hory: Joringel spatřil najednou mezi křovím zdi prokletého zámku, polekal se k smrti a strnul.

A Jorinda si začala zpívat a Joringel viděl, že se změnila ve slavíka. Joringel se nemohl pohnout, nemohl mluvit ani plakat, pohnout rukou nebo nohou, stál tam jako kámen. Třikrát kolem nich zakroužila sova s ohnivýma očima a zahoukala, pak zmizela v křoví a za chvíli z něj vykulhala sehnutá stařena, žlutá a seschlá, obrovské rudé oči, zahnutý nos, jehož špička až na bradu dosahovala. Něco si mumlala, chytila slavíka a nesla ho pryč. Joringel nemohl ani zavolat, ani se hnout.

Konečně stařena přišla zpět, zamumlala zaříkadlo a Joringel byl volný. Tu si mladík před ní kleknul na kolena a prosil ji, aby mu slavíka vrátila, ale stařena se mu vysmála, že ji už nikdy v životě neuvidí a zmizela. Joringel plakal, naříkal, ale všechno marně:

"Ach, co si mám počít?"

Nakonec se vydal pryč cestou necestou, až přišel do cizí vesnice a tam se nechal najmout jako pasák ovcí. Často chodil k zámku, ale nikdy ne už blíže než sto kroků. Tu se mu jednou v noci zdálo, že našel rudý kvítek, v jehož středu byla velká krásná perla. Ten kvítek utrhnul a šel s ním k zámku, všechno, čeho se tím kvítkem dotknul, bylo od kouzel osvobozeno, a taky snil o tom, že se mu Jorinda vrátila.

Ráno, když se byl probudil, počal chodit údolími, po horách a ten kouzelný kvítek hledat. Našel ho až devátý den brzičko ráno. Ve středu toho kvítku se třpytila kapka rosy jako perla. Joringel ten kvítek s kapkou nesl den a noc k zámku. A když byl sto kroků k zámku přišel, nebyl očarován, nýbrž kráčel dál až zámecké bráně. Joringel se zaradoval, dotknul se kvítkem brány a ta se otevřela. Vešel dovnitř na dvůr, a poslouchal, odkud ptačí zpěv uslyší, konečně ho zaslechl. Šel dál a našel tu komnatu, kde bylo sedm tisíc klícek a čarodějnice tam byla a ptáky krmila.

Když Joringela byla uviděla, velmi se rozlítila, spílala mu, plivala na něj jed a žluč, ale více jak na dva kroky se k němu přiblížit nemohla. Joringel si ji nevšímal, prohlížel si klece s ptáky, ale bylo tu mnoho set slavíků, jak mezi nimi Jorindu najde? Tu najednou uviděl, jak se stařena plíží dveřmi pryč, když byla před tím jednoho slavíka vzala. V mžiku k ní

skočil, dotknul se klícky tak stařeny kvítkem, a tu se událo, že tam najednou stala Jorinda a stařena tím dotykem přišla o svou kouzelnou moc. Jorinda se mu vrhla kolem krku, byla tak krásná jako dříve byla. Tak osvobodili i všechny ostatní ptáky, z kterých se staly panny, a pak šli domů a žili spolu spokojeně. .